

**Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów
z dnia 12 grudnia 2003 r. (Dz.U. Nr 229, poz. 2275)
tj. z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 322)**

(zm.)

Rozdział 1. Przepisy ogólne.

Art. 1 [Zakres przedmiotowy] Ustawa określa ogólne wymagania dotyczące bezpieczeństwa produktów, obowiązki producentów i dystrybutorów w zakresie bezpieczeństwa produktów oraz zasady i tryb sprawowania nadzoru w celu zapewnienia bezpieczeństwa produktów wprowadzanych na rynek.

Art. 2 [Stosowanie ustawy]

1. Ustawa stosuje się do:

- 1) produktów, dla których przepisy odrębne nie określają szczegółowych wymagań dotyczących bezpieczeństwa;
 - 2) zagrożeń związanych z produktami, dla których przepisy odrębne określają szczegółowe wymagania dotyczące bezpieczeństwa, jeżeli zagrożenia te nie są objęte przez przepisy odrębne.
2. Przepisy art. 10 ust. 2-6 - art. 33 ustawy stosuje się również w odniesieniu do produktów, dla których przepisy odrębne określają szczegółowe wymagania dotyczące bezpieczeństwa - w zakresie, w jakim nie regulują tego przepisy odrębne.
3. Przepisów ustawy nie stosuje się do urządzeń używanych w celu świadczenia usług na rzecz konsumentów, w szczególności do urządzeń obsługiwanych przez usługodawcę, którymi konsumenci przemieszczają się lub podróżują.

Art. 3 [Objęcie pojęciem] Użyte w ustawie określenia oznaczają :

- 1) produkt - rzecz ruchoma lub używana, jak i naprawian lub regenerowana przeznaczona do użytku konsumentów lub co do której istnieje prawdopodobieństwo, że może być używana przez konsumentów, nawet jeżeli nie była dla nich przeznaczona, dostarczana lub udostępniana przez producenta lub dystrybutora, zarówno odpłatnie, jak i nieodpłatnie, w tym również w ramach świadczenia usługi; produktem nie jest rzecz używana dostarczana jako antyk albo jako rzecz wymagająca naprawy lub regeneracji przed użyciem, o ile dostarczający powiadomił konsumenta o tych właściwościach rzeczy;
- 2) producent:
 - a) przedsiębiorca prowadzący w Unii Europejskiej lub na terytorium państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym działalność polegającą na wytwarzaniu produktu albo każdą inną osobę, która występuje jako wytwórca, umieszczając na produkcie bądź do niego dołączając swoje nazwisko, nazwę, znak towarowy bądź inne odróżniające oznaczenie, a także osoba, która naprawia lub regeneruje produkt,
 - b) przedstawiciela wytwórcy, jeżeli wytwórca nie wyznaczył przedstawiciela - importera produktu, w przypadkach gdy wytwórca nie prowadzi działalności w Unii Europejskiej lub na terytorium państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym,
 - c) przedsiębiorca uczestniczący w dowolnym etapie procesu dostarczania lub udostępniania produktu, jeżeli jego działanie może wpływać na właściwości produktu związane z jego bezpieczeństwem;
- 3) dystrybutor - przedsiębiorca uczestniczący w dowolnym etapie procesu dostarczania lub udostępniania produktu, którego działalność nie wpływa na właściwości produktu związane z jego bezpieczeństwem;
- 4) wypadek konsumencki - zaistniałe w związku z użytkowaniem produktów zdarzenie nagłe, którego następstwem jest zgon albo uszkodzenie ciała wymagające udzielenia pomocy medycznej, w szczególności skaleczenie, zatrucie, oparzenie, ugryzienie lub uduszenie;
- 5) wprowadzenie na rynek - dostarczenie lub udostępnienie przez producenta lub dystrybutora produktu dystrybutorowi lub konsumentowi;
- 6) wprowadzenie na rynek polski - dostarczenie lub udostępnienie produktu po raz pierwszy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Rozdział 2. Ogólne wymagania dotyczące bezpieczeństwa produktów.

Art. 4 [Ocena bezpieczeństwa produktu]

1. Produktem bezpiecznym jest produkt, który w zwykłych lub w innych, dających się w sposób uzasadniony przewidzieć, warunkach jego używania, z uwzględnieniem czasu korzystania z produktu, a także, w zależności od rodzaju produktu, sposobu uruchomienia oraz wymogów instalacji i konserwacji, nie stwarza żadnego zagrożenia dla konsumentów lub stwarza znikome zagrożenie, dające się pogodzić z jego zwykłym użytkowaniem i uwzględniając wysokie poziomy wymagania dotyczące ochrony zdrowia i życia ludzkiego.

2. Przy ocenie bezpieczeństwa produktu uwzględnia się :

- 1) cechy produktu, w tym jego skład, opakowanie, instrukcję montażu i uruchomienia, a także - biorąc pod uwagę rodzaj produktu - instrukcję instalacji i konserwacji;
- 2) oddziaływanie na inne produkty, jeżeli może na w sposób uzasadniony przewidzieć, że będzie używany łącznie z innymi produktami;
- 3) wygląd produktu, jego oznakowanie, ostrzeżenia i instrukcje dotyczące jego użytkowania i postępowania z produktem w tym oraz wszelkie inne udostępniane konsumentowi wskazówki lub informacje dotyczące produktu;
- 4) kategorie konsumentów narażonych na niebezpieczeństwo w związku z użytkowaniem produktu, w szczególności dzieci i osoby starsze.

Art. 5 [Produkt stwarzający zagrożenie]

1. Produkt, który nie spełnia wymagań określonych w art. 4, nie jest produktem bezpiecznym.

2. Do stwierdzenia, że produkt nie jest bezpieczny, nie wystarcza mo liwo osi gni cia wy szego poziomu bezpiecze stwa lub dost pno innych produktó w stwarzaj cych mniejsze zagro enia dla konsumentó w.
3. Przy dokonywaniu oceny, czy produkt stwarza powa ne zagro enie, przez które rozumie si e wymagaj ce natychmiastowych dziaa naruszenie wymaga bezpiecze stwa, uwzgl dnia si bezpo rednie lub odsuni te w czasie skutki u ywania produktu, w tym stopie i prawdopodobie stwo utraty zdrowia lub ycia przez konsumentó w, stopie nara enia poszczególnych kategorii konsumentó w oraz mo liwo prawidłowej oceny ryzyka przez konsumentó w i mo liwo ci jego unikni cia.

Art. 6 [Normy bezpiecze stwa produktu]

1. W przypadku gdy brak jest szczegóowych przepisó w Wspólnoty Europejskiej dotycz cych bezpiecze stwa okre lonego produktu, produkt wprowadzony na rynek polski uznaje si e za bezpieczny, je eli speña okre lone odr bnymi przepisami polskimi szczegóowe wymagania dotycz ce bezpiecze stwa produktó w.

2. Domniemywa si e produkt speñaj cy wymagania wynikaj ce z norm krajowych pa stw członkowskich Unii Europejskiej, b d cych transpozycj norm europejskich uznanych przez Komisj Europejsk za zgodne z przepisami dotycz cymi ogólnego bezpiecze stwa produktó w, do których odniesienia Komisja Europejska opublikowała w Dzienniku Urz dowym Unii Europejskiej, jest produktem bezpiecznym w zakresie wymaga obj tych tymi normami.

3. W przypadku braku przepisó w, o których mowa w ust. 1, lub norm, o których mowa w ust. 2, albo je eli produkt nie jest zgodny z tymi normami, bezpiecze stwo produktu ocenia si e w szczegóo ci z uwzgl dnieniem:

- 1) speñania przez produkt wymaga wynikaj cych z dobrowolnych norm krajowych pa stw członkowskich Unii Europejskiej b d cych transpozycj norm europejskich innych ni normy uznane przez Komisj Europejsk za zgodne z przepisami dotycz cymi ogólnego bezpiecze stwa produktó w;
- 2) speñania przez produkt Polskich Norm;
- 3) zalece Komisji Europejskiej okre laj cych wskazó wki co do oceny bezpiecze stwa produktu;
- 4) obowi zuj cych w danym sektorze zasad dobrej praktyki odnosz cych si do bezpiecze stwa produktó w;
- 5) aktualnego stanu wiedzy i techniki;
- 6) uzasadnionych oczekiwa konsumentó w co do bezpiecze stwa produktu.

4. Prezes Polskiego Komitetu Normalizacyjnego ogłasza dwa razy w roku, wedug stanu na dzie 30 czerwca i 31 grudnia ka dego roku, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urz dowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, numery i tytuły Polskich Norm, b d cych transpozycj norm europejskich, uznanych przez Komisj Europejsk za zgodne z przepisami dotycz cymi ogólnego bezpiecze stwa produktó w, do których odniesienia Komisja Europejska opublikowała w Dzienniku Urz dowym Unii Europejskiej.

Art. 7 [Stosowanie rodków bezpiecze stwa] Speñanie przez produkt wymaga e, o których mowa w art. 6, nie wył cza mo liwo ci stosowania rodków okre lonych ustaw e, je eli organ nadzoru stwierdzi, e pomimo zgodno ci z tymi wymaganiami produkt nie jest bezpieczny.

Art. 8 [Dodatkowe wymagania dotycz ce bezpiecze stwa i znakowania produktó w]

1. Rada Ministró w okre li, w drodze rozporz dze e, dodatkowe wymagania dotycz ce:

- 1) bezpiecze stwa i znakowania produktó w, które stwarzaj zagro enie dla konsumentó w przez to, e ich wygl d wskazuje na inne ni rzeczywiste przeznaczenie,
- 2) bezpiecze stwa i znakowania produktó w włókienniczych - maj c na uwadze potrzeb zapobiegania i eliminowania zagro e stwarzanych przez produkty dla zdrowia i ycia konsumentó w.

2. W rozporz dzeniach, o których mowa w ust. 1, Rada Ministró w okre li w szczegóo ci informacje, które powinny zosta umieszczone na etykiecie lub opakowaniu produktu.

Art. 9 [Upowa nienia dla ministró w] Rada Ministró w mo e okre li e, w drodze rozporz dzenia, dodatkowe wymagania dotycz ce bezpiecze stwa lub znakowania okre lonych produktó w, maj c na uwadze potrzeb zapobiegania i eliminowania zagro e stwarzanych przez produkty dla zdrowia i ycia konsumentó w.

Rozdział 3. Obowi zki producentó w i dystrybutoró w w zakresie bezpiecze stwa produktó w.

Art. 10 [Obowi zki producenta]

1. Producent jest zobowi zany wprowadza na rynek wył cznie produkty bezpieczne.

2. Producent wprowadzaj cy produkt na rynek polski, w zakresie prowadzonej dziaalno ci jest zobowi zany dostarcza konsumentom informacje w j zyku polskim:

- 1) umo liwiaj ce im ocen zagro e zwi zanych z produktem w czasie zwykłego lub mo liwego do przewidzenia okresu jego u ywania, je eli takie zagro enia nie s e, przy braku odpowiedniego ostrze enia, natychmiast zauwaalne;
- 2) dotycz ce mo liwo ci przeciwdziaania tym zagro eniom.

3. Dostarczenie konsumentom odpowiedniego ostrze enia o zagro eniach zwi zanych z produktem nie zwalnia producentó w i dystrybutoró w z innych obowi zków okre lonych w niniejszym rozdziale.

4. Producent, zachowuj c nale yt staranno e, w zakresie prowadzonej dziaalno ci, jest zobowi zany podejmowa dziaania odpowiednie do wła ciwo ci dostarczanego produktu:

- 1) umo liwiaj ce uzyskiwanie przez tego producenta wiedzy o zagro eniach, które produkt mo e stwarza e;
- 2) maj ce na celu unikni cie zagro e e, w tym - o ile jest to niezb dne - umo liwiaj ce wycofanie produktu z rynku, wła ciwe i skuteczne ostrze enie konsumentó w lub wycofanie produktu od konsumentó w.

5. Dziaania, o których mowa w ust. 4 pkt 2, producent podejmuje z własnej inicjatywy lub w przypadku wydania decyzji, o której mowa w art. 24 ust. 1, 2 i 4.

6. Dziaania, o których mowa w ust. 4, mog w szczegóo ci polega na:

- 1) umieszczeniu na produkcie lub jego opakowaniu nazwy i adresu producenta oraz oznaczenia identyfikuj cego produkt lub, w razie potrzeby, parti produktu, chyba e nieumieszczenie takich informacji jest uzasadnione;
- 2) przeprowadzaniu bada próbek wprowadzonych na rynek produktó w, analizowaniu skarg konsumentó w oraz, w miar potrzeby, prowadzeniu rejestru tych skarg oraz bie cym informowaniu dystrybutoró w o prowadzonej w ten sposób kontroli.

Art. 11 [Obowiązki dystrybutora]

1. Dystrybutor jest zobowiązany działać z należytą starannością w celu zapewnienia bezpieczeństwa produktów, w szczególności przez niedostarczanie produktów, o których wie lub o których, zgodnie z posiadanymi informacjami i do wiadomości zawodowym, powinien wiedzieć, które nie spełniają one wymagań bezpieczeństwa.

2. Dystrybutor, w zakresie prowadzonej działalności, jest zobowiązany uczestniczyć w monitorowaniu bezpieczeństwa produktów wprowadzonych na rynek, w szczególności ci:

- 1) przyjmować od konsumentów informacje o zagrożeniach powodowanych przez produkty i przekazywać je niezwłocznie producentom, organowi nadzoru oraz wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej;
- 2) przechowywać i niezwłocznie udostępnić na żądanie organu nadzoru i wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej dokumentację niezbędną do ustalenia pochodzenia produktów.

Art. 12 [Obowiązki współpracy z organem nadzoru]

1. Producenci i dystrybutorzy, w zakresie prowadzonej działalności, są zobowiązani współpracować z organem nadzoru i wojewódzkim inspektorem Inspekcji Handlowej w celu uniknięcia lub eliminacji zagrożeń stwarzanych przez produkty przez nich dostarczane lub udostępniane.

2. Producent i dystrybutor, którzy uzyskali informację, że wprowadzony na rynek produkt nie jest bezpieczny, są zobowiązani powiadomić o tym niezwłocznie organ nadzoru.

3. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 2, zawiera co najmniej:

- 1) informacje umożliwiające dokładną identyfikację produktu lub partii produktów;
- 2) opis zagrożenia stwarzanego przez produkt;
- 3) informacje mogące służyć ustaleniu przebiegu obrotu produktem;
- 4) opis działań podjętych w celu zapobieżenia zagrożeniom związanym z produktem.

4. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wzór powiadomienia, o którym mowa w ust. 2,
- 2) przypadki i rodzaje produktów, w odniesieniu do których nie są wymagane powiadomienia, o których mowa w ust. 2

- uwzględniając w szczególności potrzebę zapewnienia jednolitości informacji przekazywanych przez producentów i dystrybutorów prowadzących działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i w Unii Europejskiej.

Rozdział 4. Nadzór nad ogólnym bezpieczeństwem produktów.

Art. 13 [Organ nadzoru] Organem sprawującym nadzór nad ogólnym bezpieczeństwem produktów w zakresie określonym ustawą jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej „organem nadzoru”.

Art. 14 [Zakres nadzoru] Nadzór nad ogólnym bezpieczeństwem produktów obejmuje:

- 1) okresowe monitorowanie oraz ocenę skuteczności kontroli spełniania przez produkty ogólnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa, z uwzględnieniem rodzajów kontrolowanych produktów i badanych zagrożeń;
- 2) opracowywanie okresowych planów kontroli produktów w zakresie spełniania ogólnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa i monitorowania ich realizacji;
- 3) prowadzenie postępowań w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów;
- 4) prowadzenie rejestru produktów niebezpiecznych oraz gromadzenie danych o produktach, które nie spełniają szczególnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa;
- 5) gromadzenie informacji dotyczących bezpieczeństwa produktów, przekazywanie ich właściwym organom oraz monitorowanie sposobu wykorzystania tych informacji;
- 6) gromadzenie przekazywanych przez producentów i dystrybutorów powiadomień, o których mowa w art. 12 ust. 3.

Art. 15 [Uprawnienia konsumentów] Konsumenty i inne osoby mogą:

- 1) przekazywać organowi nadzoru lub wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej informacje o niespełnianiu wymagań dotyczących bezpieczeństwa produktów;
- 2) zgłaszać organowi nadzoru wnioski w sprawie działania nadzoru rynku i kontroli ogólnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa produktów;
- 3) przedstawiać organowi nadzoru opinie w sprawie produktów podjętych na podstawie art. 28.

Art. 16 [Informacje o produkcie]

1. Organ nadzoru przekazuje informacje o prawdopodobieństwie niespełniania przez produkt wprowadzony na rynek wymagań dotyczących bezpieczeństwa, w szczególności ci informacje przekazane przez konsumentów wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej albo:

- 1) Państwowej Inspekcji Sanitarnej,
 - 2) Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych,
 - 3) Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych
- zgodnie z właściwościami określonymi odrębnymi przepisami.

2. (uchylony)

Art. 17 [Organy kontroli produktów]

1. Kontrola produktów w zakresie spełniania ogólnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa jest wykonywana przez wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej.

2. Do kontroli, o której mowa w ust. 1, stosuje się przepisy ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2014 r. poz. 148 i 1101), z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

3. Wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej podejmuje czynności kontrolne na wniosek organu nadzoru lub z urzędu.

4. W przypadkach, o których mowa w art. 15 pkt 1, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej może podjąć czynności kontrolne. O podjęciu czynności kontrolnych wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej informuje organ nadzoru.

Art. 18 [Uprawnienia kontrolne, próbkowanie]

1. W toku kontroli wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej może w szczególności ci:

- 1) żądać wszelkich informacji niezbędnych do stwierdzenia, czy produkt jest bezpieczny;

2) sprawdza, w ramach posiadanych uprawnień, bezpieczeństwo wprowadzonych na rynek produktów, a do ostatniego etapu ich uwyśniania.

1a. W toku kontroli wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej pobiera nieodpłatnie trzy próbki produktu, z których jedną przeznaczoną do badania, drugą stanowi próbkę kontrolną, a trzecia rozjemczą.

1b. Próbkę rozjemczą może być poddana badaniom na wniosek organu nadzoru lub strony.

1c. Próbkę rozjemczą zwalnia wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek organu nadzoru.

1d. W przypadku gdy u kontrolowanego ujawniono tylko jeden egzemplarz produktu, a wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej stwierdził w wyniku przeprowadzenia badań organoleptycznych, że istnieje znaczne prawdopodobieństwo, że produkt nie jest bezpieczny, egzemplarz ten stanowi próbkę rozjemczą.

2. (uchylony)

3. (uchylony)

4. (uchylony)

5. Jeżeli zostało stwierdzone, że istnieje znaczne prawdopodobieństwo, że produkt nie jest bezpieczny, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej przekazuje organowi nadzoru protokół kontroli wraz z aktami kontroli, po upływie terminu do wniesienia uwag, niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni.

6. W przypadku gdy kontrola dotyczyła kilku produktów, organowi nadzoru przekazuje się akta kontroli w zakresie dotyczącym produktu, w stosunku do którego stwierdzono, że istnieje znaczne prawdopodobieństwo, że nie jest bezpieczny.

Art. 19 [Uprawnienia kontrolne wojewódzkiego inspektora]

1. Jeżeli w wyniku kontroli stwierdzono, że produkt nie jest oznakowany zgodnie z wymaganiami określonymi w rozdziale 2 oraz przepisami wydanymi na podstawie art. 8 i 9, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej może, w drodze decyzji, dać usunąć niezgodności w określonym terminie.

2. Jeżeli w wyniku kontroli stwierdzono, że produkt może stwarzać zagrożenie w określonych warunkach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej może, w drodze decyzji:

1) dać oznakowania produktu odpowiednimi wyrażeniami i zrozumiałe sformułowanymi w języku polskim ostrzeżeniami o zagrożeniach, jakie może on stwarzać;

2) wstrzymać wprowadzanie produktu na rynek do czasu jego odpowiedniego oznakowania.

3. Kopie decyzji, o których mowa w ust. 1 i 2, są niezwłocznie przekazywane organowi nadzoru.

4. Wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej może upoważnić inspektora Inspekcji Handlowej do wydania w jego imieniu, w toku kontroli, decyzji, o których mowa w ust. 1 lub 2.

Art. 20 [Post powanie w sprawie bezpieczeństwa produktu]

1. Organ nadzoru wszczyną z urzędu post powanie w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktu, zwane dalej „post powaniem”, w przypadku gdy z ustaleń kontroli wynika znaczne prawdopodobieństwo, że produkt nie spełnia ogólnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa.

2. Protokół kontroli i akta kontroli są dowodem w sprawie.

3. Organ nadzoru może wszcząć z urzędu post powanie, jeżeli z innych dostępnych informacji, w szczególności z powiadomienia przekazanego przez organy kraju członkowskiego Unii Europejskiej, wynika, że produkt może nie być bezpieczny.

4. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 3, oraz wyniki badań przeprowadzonych w laboratorium akredytowanym w kraju członkowskim Unii Europejskiej są dowodami w sprawie.

Art. 20a [Uprawnienia kontrolne organu nadzoru] Organ nadzoru, w toku prowadzonego post powania lub w celu wstępnego zbadania zasadności jego wszczęcia, może:

1) poddawać badaniom próbki produktów lub powoływać biegłych w celu wydania opinii na temat bezpieczeństwa produktów;

2) dać informacji niezbędnych do stwierdzenia, czy produkt jest bezpieczny.

3) (uchylony)

Art. 21 [Strony, przebieg post powania]

1. Stron post powania jest producent lub dystrybutor, wobec którego post powanie zostało wszczęte, w szczególności ci przedsi biorca odpowiedzialny za pierwszy etap dystrybucji na polskim rynku.

2. (uchylony)

3. Organizacja społeczna może wystąpić z daniem dopuszczenia jej do udziału w post powaniu, jeżeli jej celem statutowym jest ochrona interesów konsumentów lub gdy stron post powania jest członkiem tej organizacji.

4. (uchylony)

5. Post powanie powinno być zakończone niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 4 miesięcy od dnia jego wszczęcia.

Art. 22 [Termin na eliminację zagrożenia]

1. W toku post powania organ nadzoru może, w drodze postanowienia, wyznaczyć stronie termin na wyeliminowanie zagrożenia stwarzanych przez produkt.

2. (uchylony)

Art. 22a [Dowód z dokumentu]

1. Dowodem z dokumentu w post powaniu może być tylko oryginał dokumentu lub jego kopia poświadczona przez organ administracji publicznej, notariusza, adwokata, radcę prawnego, rzeczownika patentowego, doradcę podatkowego lub upoważnionego pracownika przedsi biorcy.

2. Jeżeli dokument został sporządzony w języku obcym, nalezy przedłożyć także poświadczoną przez tłumacza przysięgłego tłumaczenie na język polski tego dokumentu albo jego części, jeżeli stanowi dowód w sprawie.

Art. 23 [Zakaz rozpowszechniania]

1. Jeżeli w toku post powania organ nadzoru stwierdzi, że istnieje znaczne prawdopodobieństwo, że produkt nie jest bezpieczny, zakazuje, w drodze decyzji, producentowi lub dystrybutorowi jego dostarczania, oferowania lub prezentowania przez czas niezbędny do przeprowadzenia oceny, badań i kontroli jego bezpieczeństwa, nie dłużej jednak niż 30 dni. Złożenie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie wstrzymuje wykonania decyzji.

2. W przypadkach szczególnie skomplikowanych oraz jeżeli jest to niezbędne do przeprowadzenia badań, organ nadzoru może, w drodze decyzji, przedłożyć okres obowiązywania zakazu, o którym mowa w ust. 1, z tym że łączny okres trwania zakazu nie może przekroczyć 90 dni. Złożenie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie wstrzymuje wykonania decyzji.

3. Organ nadzoru może poinformować opinią publiczną o wydaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, jeżeli uzna, że produkt może powodować poważne zagrożenie dla zdrowia i życia konsumentów.

Art. 24 [Postępowanie z produktem mogącym stwarzać zagrożenie]

1. W przypadku stwierdzenia, że produkt może stwarzać zagrożenie w określonych warunkach, organ nadzoru może, w drodze decyzji:

- 1) dać oznakowania produktu odpowiednimi, wyraźnymi i zrozumiałymi sformułowanymi w języku polskim ostrzeżeniami o zagrożeniach, jakie produkt może stwarzać;
- 2) uzależnić wprowadzanie produktu na rynek od wcześniejszego spełnienia ogólnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa.

2. W przypadku stwierdzenia, że produkt może stwarzać zagrożenie dla określonych kategorii konsumentów, organ nadzoru może, w drodze decyzji, nakazać ostrzeżenie tych konsumentów lub powiadomienie opinii publicznej o zagrożeniu, określając termin i formę ostrzeżenia lub powiadomienia.

3. Organ nadzoru może z urzędu podjąć działania, o których mowa w ust. 2.

4. W przypadku stwierdzenia, że produkt nie jest bezpieczny, organ nadzoru w drodze decyzji:

- 1) w przypadku produktów, które nie zostały wprowadzone na rynek:
 - a) nakazuje wyeliminowanie zagrożenia stwarzanych przez produkt,
 - b) zakazuje wprowadzania produktu na rynek i nakazuje podjąć czynności niezbędnych do zapewnienia przestrzegania tego nakazu;
- 2) w przypadku produktów wprowadzonych na rynek, nakazuje:
 - a) wyeliminowanie zagrożenia stwarzanych przez produkt,
 - b) natychmiastowe wycofanie produktu z rynku,
 - c) ostrzeżenie konsumentów, określając termin i formę ostrzeżenia,
 - d) wycofanie produktu od konsumentów i jego zniszczenie.

5. Wycofanie produktu z rynku polega na odebraniu przez producenta wszystkich egzemplarzy produktu od dystrybutorów oraz zakazaniu prezentowania i oferowania przez dystrybutorów takiego produktu konsumentom.

6. Wycofanie produktu od konsumentów i jego zniszczenie może zostać nakazane wyłącznie w przypadku, gdy inne działania byłyby niewystarczające dla zapobieżenia poważnym zagrożeniom powodowanym przez produkt.

7. Jeżeli organ nadzoru nakazuje wycofanie produktu od konsumentów, producent jest obowiązany odebrać produkt dostarczony przez konsumentów i zwrócić kwotę, za jaką produkt został nabyty, bez względu na stopień zużycia produktu.

8. Konsumentowi będącemu w posiadaniu produktu, w odniesieniu do którego wydano decyzję nakazującą wycofanie od konsumentów, przysługuje roszczenie o odkupienie produktu za kwotę, za jaką produkt został nabyty, bez względu na stopień jego zużycia.

9. Roszczenie, o którym mowa w ust. 8, przysługuje konsumentowi:

- 1) wobec dystrybutora, od którego konsument nabył produkt, o ile konsument posiada dowód zakupu produktu;
- 2) wobec producenta produktu, jeżeli konsument nie dysponuje dowodem zakupu.

10. Rodzki, o których mowa w ust. 1, 2 i 4, mogą być stosowane pojedynczo lub łącznie w zależności od zakresu i rodzaju stwierdzonych niezgodności z wymaganiami dotyczącymi ogólnego bezpieczeństwa produktu, jak również zagrożenia stwarzanego przez produkt, oraz mająć na celu wyłącznie odwrócenie niebezpieczeństwa oraz zapewnienie ochrony zdrowia i życia konsumentów.

11. W przypadku stwierdzenia, że produkt stwarza poważne zagrożenie, organ nadzoru nadaje decyzjom, o których mowa w ust. 1, 2 i 4, rygor natychmiastowej wykonalności.

12. W decyzji, o której mowa w ust. 1, 2 i 4, organ nadzoru określa termin i sposób poinformowania przez stronę o wykonaniu tej decyzji.

13. Organ nadzoru może wystąpić z wnioskiem do wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej o przeprowadzenie kontroli mającej na celu stwierdzenie, czy decyzje, o których mowa w ust. 1, 2 i 4, zostały wykonane.

14. Organ nadzoru wydaje decyzję o umorzeniu postępowania, jeżeli:

- 1) stwierdzi, że produkt jest bezpieczny;
- 2) producent lub dystrybutor usunął przyczyny zagrożenia;
- 3) postępowanie z innych przyczyn stało się bezprzedmiotowe.

Art. 24a [Informacje organu nadzoru o zagrożeniach] Organ nadzoru informuje Inspektora do spraw Substancji Chemicznych o decyzjach wydanych na podstawie art. 24 ust. 1, 2 i 4, w przypadku gdy decyzje te dotyczą zagrożenia stwarzanych przez produkty zawierające substancje chemiczne lub ich mieszaniny w rozumieniu przepisów o substancjach chemicznych i ich mieszaninach.

Art. 25 [Wpis do rejestru produktów niebezpiecznych] Decyzje organu nadzoru, o których mowa w art. 24 ust. 2 i 4, stanowią podstawę wpisu do rejestru produktów niebezpiecznych.

Art. 25a [Podmiot ponoszący koszty]

1. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w art. 24 ust. 1, 2, 4 albo ust. 14 pkt 2, opłaty związane z badaniami i opiniami biegłych ponosi strona postępowania.

2. Opłaty, o których mowa w ust. 1, stanowią dochód budżetu państwa.

3. W przypadku stwierdzenia, że produkt spełnia wymagania bezpieczeństwa, opłaty związane z badaniami lub wydanymi opiniami ponoszone są z budżetu państwa.

4. Egzekucja należności pieniężnych, o których mowa w ust. 2, następuje w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

5. Wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej rozstrzyga o obowiązku uiszczenia poniesionych przez siebie kosztów w drodze postanowienia, po otrzymaniu informacji o zakończeniu postępowania przez organ nadzoru. Na postanowienie służy zażalenie.

6. Organ nadzoru rozstrzyga o obowiązku uiszczenia poniesionych przez siebie kosztów w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie.

Art. 26 [Stosowanie przepisów KPA] W zakresie nieuregulowanym ustawą do postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktu stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 27 [Informacje poufne]

1. Informacje o bieżącej działalności przedsiębiorstwa, rozumiane jako nieujawnione do wiadomości publicznej informacje techniczne, technologiczne oraz organizacyjne przedsiębiorstwa, lub inne informacje, co do których

przedsięwzięcia podjęte przez przedsiębiorstwa w celu zachowania ich poufności, uzyskane w toku kontroli lub postępowania, mogą być wykorzystane wyłącznie do celów, do których zostały zgromadzone, z zastrzeżeniem ust. 3.

2. Informacje uzyskane w toku kontroli lub postępowania, inne niż określone w ust. 1, nie podlegają ujawnieniu przez organ kontroli i nadzoru pod warunkiem, że przekazujący je wskazuje przyczynę, dla której wnioskuje o ich nieujawnianie, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. Jeżeli zachodzi konieczność ujawnienia informacji oraz dowodów uzyskanych w toku kontroli lub postępowania, organ kontroli lub nadzoru ujawnia je w zakresie niezbędnym do wyjaśnienia podjętych w postępowaniu rozstrzygnięć.

Art. 28 [Wycofanie z rynku, zakaz importu]

1. Jeżeli Komisja Europejska stwierdzi, że produkt lub rodzaj produktów stwarza poważne zagrożenie, i uzna za niezbędne podjęcie w tym zakresie działań przez kraje członkowskie Unii Europejskiej, uznaje się, że taki produkt lub kategoria produktów nie są bezpieczne w rozumieniu przepisów ustawy.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Rada Ministrów może wprowadzić, w drodze rozporządzenia, środki określone ustawą, biorąc pod uwagę zakres i rodzaj stwarzanych przez produkt lub rodzaj produktów zagrożeń. W rozporządzeniu może określić sposób, w jaki producenci i dystrybutorzy są zobowiązani wykazać, że środki te zostały zrealizowane, w szczególności ci przez poddanie produktów badaniom, przechowywanie lub udostępnianie dokumentacji potwierdzającej zrealizowanie wprowadzonego w drodze rozporządzenia środka, biorąc pod uwagę wymagania wskazane przez Komisję Europejską.

3. Jeżeli Komisja Europejska stwierdzi, że produkt lub rodzaj produktów może być badany wyłącznie przez niektóre jednostki badawcze, w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 2, określa się rodzaje tych jednostek.

Art. 29 [Informowanie Komisji Europejskiej]

1. Organ nadzoru informuje Komisję Europejską, w zakresie i na zasadach przez nią określonych, w szczególności o:

- 1) decyzjach ograniczających wprowadzanie na rynek produktów lub nakazujących ich wycofanie z rynku lub nakazujących wycofanie produktów od konsumentów, podając uzasadnienie podjęcia takich działań;
- 2) stwierdzeniu istnienia poważnego zagrożenia wymagającego natychmiastowych działań, zwłaszcza gdy produkt może znajdować się w obrocie w innych krajach członkowskich Unii Europejskiej;
- 3) działaniach podjętych z własnej inicjatywy przez producentów lub dystrybutorów w celu zapobieżenia lub wyeliminowania zagrożenia stwarzanych przez produkty;
- 4) opiniach zgłoszonych w sprawie środków podjętych na podstawie art. 28.

2. Przepisów ust. 1 nie stosuje się do wyrobów medycznych i produktów leczniczych oraz artykułów rolnospożywczych.

3. Uzyskane od Komisji Europejskiej informacje o niespełnieniu przez produkty wymaga bezpieczeństwa organ nadzoru przekazuje zgodnie z właściwością wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej, Państwowej Inspekcji Sanitarnej, organom wyspecjalizowanym w rozumieniu przepisów o systemie oceny zgodności, organom celnym oraz innym właściwym organom.

4. Organy, którym przekazano informacje, o których mowa w ust. 3, niezwłocznie zawiadamiają organ nadzoru o sposobie ich wykorzystania, w szczególności o działaniach podjętych w przypadku stwierdzenia, że produkt znajduje się na polskim rynku.

Art. 30 [Rejestr produktów niebezpiecznych]

1. Organ nadzoru prowadzi rejestr produktów niebezpiecznych.

2. W rejestrze produktów niebezpiecznych są gromadzone informacje o produktach, które nie spełniają ogólnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa, w szczególności o:

- 1) dane umożliwiającej identyfikację produktu;
- 2) informacje o:
 - a) rodzaju i zakresie zagrożenia stwarzanych przez produkt,
 - b) środkach, jakie zastosowano w odniesieniu do produktu.

3. Organ nadzoru dokonuje wpisów do rejestru produktów niebezpiecznych w przypadku wydania decyzji, o których mowa w art. 24 ust. 2 i 4.

4. Organ nadzoru usuwa wpis w rejestrze w przypadku gdy osoba zainteresowana udowodni, że:

- 1) wycofano produkt z rynku;
- 2) niezgodności z wymaganiami dotyczącymi bezpieczeństwa zostały wyeliminowane.

4a. W celu potwierdzenia, że z rynku wycofano produkty niespełniające wymagań bezpieczeństwa lub że niezgodności z wymaganiami bezpieczeństwa zostały wyeliminowane, organ nadzoru może wystąpić z wnioskiem do wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej o przeprowadzenie kontroli.

4b. Wpis w rejestrze usuwa się nie wcześniej niż:

- 1) w terminie 6 miesięcy od przekazania przez osobę zainteresowaną dowodów wycofania produktu z rynku - w przypadku, o którym mowa w ust. 4 pkt 1;
- 2) w terminie 12 miesięcy od przekazania przez osobę zainteresowaną dowodów potwierdzających wyeliminowanie niezgodności z wymaganiami bezpieczeństwa - w przypadku, o którym mowa w ust. 4 pkt 2.

4c. W przypadku wystąpienia z wnioskiem o przeprowadzenie kontroli, o której mowa w ust. 4a, terminy, o których mowa w ust. 4b, liczy się od zakończenia kontroli.

5. Wpis w rejestrze produktów niebezpiecznych anuluje się, jeżeli decyzja, na podstawie której dokonano wpisu, została uchylona lub stwierdzono jej nieważność.

6. Informacje zawarte w rejestrze produktów niebezpiecznych są publicznie dostępne.

7. Organ nadzoru może w każdym czasie odrębnie podać do publicznej wiadomości fakt dokonania wpisu do rejestru produktów niebezpiecznych.

8. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób prowadzenia rejestru produktów niebezpiecznych, mając na względzie bezpieczeństwo zdrowia i życia ludzi oraz potrzebę zapewnienia prawidłowego działania rejestru.

Art. 31 [Krajowy system informacji o produktach niebezpiecznych]

1. Organ nadzoru prowadzi utworzony na podstawie dotychczasowych przepisów krajowy system informacji o produktach niebezpiecznych.

2. W krajowym systemie informacji o produktach niebezpiecznych są gromadzone informacje o:

- 1) produktach, które nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa; produkt zostaje objęty systemem po wpisaniu go do rejestru produktów niebezpiecznych;
- 2) produktach, które nie spełniają szczegółowych wymagań bezpieczeństwa; produkt zostaje objęty systemem na wniosek organu wymienionego w art. 16 ust. 1;
- 3) wyrobach niezgodnych z zasadniczymi, szczegółowymi lub innymi wymaganiami; wyrób zostaje objęty systemem po wpisaniu go do rejestru wyrobów niezgodnych z zasadniczymi, szczegółowymi lub innymi wymaganiami, o którym mowa w przepisach o systemie oceny zgodności;
- 4) innych produktach, jeżeli określają to przepisy odrębne; produkt zostaje objęty systemem w przypadkach określonych w tych przepisach.

3. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia krajowego systemu informacji o produktach niebezpiecznych, mając na względzie ochronę interesów konsumentów, a w szczególności ich zdrowia i życia.

Art. 32 [System monitorowania]

1. Minister właściwy do spraw zdrowia prowadzi utworzony na podstawie dotychczasowych przepisów krajowy system monitorowania wypadków konsumenckich, zwany dalej „systemem monitorowania”, oraz pokrywa koszty jego funkcjonowania z budżetu państwa, której jest dysponentem.

2. Zadaniem systemu monitorowania jest gromadzenie informacji dotyczących wypadków konsumenckich, w szczególności ich danych o okolicznościach wypadków i ich skutkach zdrowotnych oraz o produktach mających związek z wypadkami.

3. Dane o wypadkach konsumenckich są zbierane przez wybrane zakłady opieki zdrowotnej, zwane dalej „placówkami terenowymi”, działające w tym zakresie na podstawie umów zawartych z ministrem właściwym do spraw zdrowia.

4. Wyboru placówek terenowych minister właściwy do spraw zdrowia dokonuje w porozumieniu z organami zaopiniawczymi.

5. Dane dotyczące wypadków konsumenckich zbierane przez placówki terenowe są przekazywane do systemu monitorowania w sposób umożliwiający ich jednolite przetwarzanie i zapewnianie ochrony danych osobowych zgodnie z odrębnymi przepisami.

6. Informacje o wypadkach konsumenckich, ich okolicznościach i przyczynach, gromadzone w systemie monitorowania, są przekazywane organowi nadzoru.

7. Systemem monitorowania zarządza powoływany i odwoływany przez ministra właściwego do spraw zdrowia administrator systemu, który nadzoruje i koordynuje działanie placówek terenowych, przetwarza dane o wypadkach konsumenckich, przygotowuje i uzgadnia preliminarze kosztów, opracowuje analizy i raporty dotyczące wypadków konsumenckich.

8. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, sposób działania systemu monitorowania, w tym:

- 1) sposób zbierania i przekazywania oraz szczegółowy zakres danych gromadzonych w systemie monitorowania,
- 2) rodzaj i terminy informacji przekazywanych organowi nadzoru,
- 3) tryb powoływania i odwoływania administratora systemu oraz jego szczegółowe zadania - uwzględniając potrzebę zapewnienia sprawności funkcjonowania systemu monitorowania oraz rzetelności gromadzonych informacji i ich przydatności w zapobieganiu wypadkom konsumenckim.

Art. 33 [Działania organów celnych przy zatrzymywaniu produktów]

1. Zasady postępowania organów celnych w przypadku, gdy podczas kontroli celnej produktów, które mają być objęte dopuszczeniem do obrotu, organ stwierdzi, że istnieją uzasadnione okoliczności wskazujące, że produkt nie spełnia ogólnych lub szczegółowych wymagań dotyczących bezpieczeństwa, określają przepisy odrębne.

2. Opinie w sprawie spełniania przez produkt ogólnych lub szczegółowych wymagań dotyczących bezpieczeństwa na wniosek organów celnych wydają organy, o których mowa w art. 16 ust. 1.

2a. W razie stwierdzenia w opinii, o której mowa w ust. 2, że produkt stwarza poważne zagrożenie, organ, o którym mowa w art. 16 ust. 1, może wszcząć postępowanie w sprawie zniszczenia produktu w przypadkach określonych w art. 29 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylając tego rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.Ur. UE L 218 z 13.08.2008, str. 30).

2b. Stroną postępowania w sprawie zniszczenia produktu jest importer.

2c. W przypadku gdy na wniosek importera organ celny wyda pozwolenie na zniszczenie produktu, postępowanie, o którym mowa w ust. 2a, umarza się.

2d. Organ celny nadaje przeznaczenie celne zgodnie z treścią decyzji kończącej postępowanie w sprawie zniszczenia produktu.

2e. Koszty przechowywania produktu w okresie trwania postępowania w sprawie zniszczenia produktu i koszty jego zniszczenia ponosi importer.

2f. Do postępowania, o którym mowa w ust. 2a-2c, stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

3. O działaniach podjętych w odniesieniu do zatrzymanych produktów organy celne informują organ nadzoru.

4. (uchylony)

4a. Szczegółowe zasady współpracy między organami celnymi a organami, o których mowa w art. 16 ust. 1, mogą zostać określone w drodze porozumienia.

Rozdział 4a. Kary pieniężne.

Art. 33a [Wysokość kary, egzekucja]

1. Organ nadzoru może, w drodze decyzji, nałożyć na producenta lub dystrybutora karę pieniężną w wysokości do 100 000 zł za:

- 1) niewykonanie obowiązku określonego w art. 12 ust. 2;
- 2) nieudzielenie informacji niezbędnych do stwierdzenia, czy produkt jest bezpieczny lub udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd;

- 3) niewykonanie decyzji organu nadzoru wydanej na podstawie art. 24 ust. 1, 2 albo 4;
- 4) wprowadzenie na rynek produktu umieszczonego w rejestrze produktów niebezpiecznych.
2. Organ nadzoru może, w drodze decyzji, nałożyć na producenta kar pieniężną w wysokości do 100 000 zł za:
 - 1) niewykonanie obowiązków określonych w art. 10 ust. 2;
 - 2) wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa.
3. Organ nadzoru może, w drodze decyzji, nałożyć na dystrybutora kar pieniężną w wysokości do 100 000 zł za:
 - 1) dostarczanie produktów, o których wie, lub o których, zgodnie z posiadanymi informacjami i do wiadomości zawodowym powinien wiedzieć, że nie spełniają one wymagań bezpieczeństwa;
 - 2) nieprzekazanie producentom, organowi nadzoru oraz wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej informacji przekazywanych przez konsumentów o zagrożeniach powodowanych przez produkty;
 - 3) nieprzedstawienie organowi nadzoru lub wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej dokumentacji niezbędnej do ustalenia pochodzenia produktu.
4. Wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1-3, ustala się, uwzględniając w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków.
5. Karę pieniężną uiszcza się w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji organu nadzoru.
6. Egzekucja kary pieniężnej następuje w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.
7. Rodziki finansowe pochodzące z kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa.

Rozdział 5

(uchylony)

Art. 34 (uchylony)

Art. 35 (uchylony)

Art. 36 (uchylony)

Art. 37 (uchylony)

Rozdział 6. Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 38 (pominięty)

Art. 39 (pominięty)

Art. 40 [Sprawy w toku] Postępowania wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy podlegają rozpatrzeniu według przepisów dotychczasowych.

Art. 41 [Wcześniej zarejestrowane produkty] Produkty wpisane do rejestru produktów niebezpiecznych na podstawie przepisów dotychczasowych wpisuje się do rejestru prowadzonego na podstawie przepisów niniejszej ustawy.

Art. 42 [Zatrzymanie, cofnięcie produktu]

1. Do dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polskę członkostwa w Unii Europejskiej, jeżeli organ celny podczas kontroli celnej produktów, które mają być objęte dopuszczeniem do obrotu, stwierdzi, że istnieje uzasadnione okoliczności wskazujące, że produkt nie spełnia ogólnych lub szczególnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa, zatrzymuje produkt i występuje o wydanie opinii do organu, o którym mowa w art. 16 ust. 1.

2. Jeżeli organ, o którym mowa w art. 16 ust. 1, wyda opinię, że produkt nie jest bezpieczny, organ celny cofa produkt za granicę albo, gdy cofnięcie nie jest możliwe, nadaje produktowi przeznaczenie celne - powrotny wywóz. W przypadku gdy nie jest możliwe cofnięcie produktu albo jego powrotny wywóz, organ celny może dokonać sprzedaży produktu osobie, która zobowiąże się do dokonania jego powrotnego wywozu, albo nakazać zniszczenie produktu, jeżeli dokonanie jego sprzedaży będzie niemożliwe lub znacznie utrudnione. Organ celny może również wystąpić do sądu o orzeczenie przypadku produktu na rzecz Skarbu Państwa. Sąd na wniosek organu celnego może orzec o przypadku produktu na rzecz Skarbu Państwa.

3. Koszty cofnięcia produktu, jego powrotnego wywozu, sprzedaży lub zniszczenia ponosi solidarnie: osoba, która wprowadziła produkt na polski obszar celny, osoba, która przyjął odpowiedzialność za jego przywóz, bądź każda inna osoba, w posiadaniu której produkt się znajduje.

4. W przypadku podjęcia działań, o których mowa w ust. 2, organy celne informują o nich organ nadzoru.

Art. 43 [Obowiązywanie przepisów wykonawczych] Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie ustawy wymienionej w art. 45 zachowują moc do czasu wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie niniejszej ustawy, nie dłużej jednak niż do dnia 30 kwietnia 2004 r.

Art. 44 [Członkostwo w UE] Przepisy art. 6 ust. 1 i ust. 3 pkt 3, art. 20 ust. 4, art. 28, art. 29, art. 33 i art. 39 stosuje się od dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polskę członkostwa w Unii Europejskiej¹⁾.

Art. 45 [Derogacja] Traci moc ustawa z dnia 22 stycznia 2000 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz.U. Nr 15, poz. 179, z późn. zm.²⁾).

Art. 46 [Wejście w życie] Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia³⁾.

1) Rzeczpospolita Polska uzyskała członkostwo w Unii Europejskiej z dniem 1 maja 2004 r.

2) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1271 i Nr 166, poz. 1360 oraz z 2003 r. Nr 170, poz. 1652.

3) Ustawa została ogłoszona w dniu 31 grudnia 2003 r.